

מירי, אביטל ורמה היקרות,

רגע אחרי ערב השיא שחווינו היום, אני יושבת וחושבת מה לכתוב. מחמאות כה רבות קיבלתן מן ההורים, מן התלמידים ואני כותבת כמורה. יש לי מילים כה רבות, רגשות כה רבים ואנסה במכתב זה לכלול את כולם. לפני כשנה וחצי קיבלנו הודעה מרגשת במיוחד: נכנסנו לפרוייקט כיתות רוקדות במסגרת עיר ללא אלימות. רמה הגיעה בחיך ואנו הרגשנו שזכינו אך עדיין לא ידענו לקראת מה אנו הולכים, כיצד תפעל התוכנית, מה יהיה? האם נצליח? ואז...נכנסה לכיתה אביטל, כולה חיוכים, אנרגיות ורצון שכולנו ווווווווווווווו נדע לרקוד ויחד.

אני מורה למתמטיקה, מחנכת כיתה שחלומי כנערה היה לרקוד ריקוד מחול קליל ושופע צעדי ריקוד, הבטתי באביטל ולא האמנתי שאצליח לכוון את זוג רגליי לאותו הכיוון ושיצא מזה ריקוד.

ויצא....הריקוד המשותף של צמדים המחליפים בני זוג תוך כדי הריקוד, העשיר את הריקוד, העשיר את הביחד, הוסיף לתחושת המסוגלות והכי כיבד את יכולתו של כל אחד לרקוד.

השנה המשכנו בתוכנית, ואני זכיתי ורקדתי עם ילדיי זו השנה השנייה. כל אחד מן הילדים וכל אחת מן הילדות לקחו חלק בריקוד וגם אני. הרגשתי שהצלחנו ועל כך

תודתי

השארתם בנו חוויה בלתי נשכחת,

בהערכה גדולה לכולכם,
ירדנה, מחנכת כיתה ה',
בית ספר "כלנית".